

Νὰ μὴ μιλῆς γιὰ τοὺς γκρεμνοὺς τοῦ κόσμου, τὴν ἀπάτη,
καὶ τὸ στενὸ τῆς ἀρετῆς νὰ δείχνῃς μονοπάτι;

Θυμοῦμαι ἄχ, ἡ ἐνθύμησες μοῦ σχίζουν τὴν καρδιά μου!
Θυμοῦμαι ὅταν ἐπήγαινες ἔς τὴν ἐκκλησιά κοντὰ μου,
καὶ κουρασμένους πέρασες ἔς τὸ χέρι μου τὸ χέρι
καὶ ἄφινες τὸ βῆρος σου τὸ σῶμα μου νὰ φέρῃ; . .
Ἄχ, τότε ἄν νὰ νοιόθανε τί θησαυρὸν ἔκρατοῦσαν,
τὰ πόδια μου δὲν ἔγγιζαν ἔς τὸ χῶμα, ἔπετοῦσαν!
καὶ ὅταν μὲ κατάνυξι βαθεῖα γονατισμένο
Σ' ἐκύτταζε, πατέρα μου, ἔμπρὸς εἰς τὴν Παρθένο,
Ἐλάμπε τόσο τὸ ἄγνόν ἄν κρίνος μέτωπό σου,
Ποῦ μούρχειτο γονατιστὸς νὰ δεηθῶ ἔμπρὸς σου!
Θυμοῦμαι... ἄχ! καὶ ποῖα στιγμή, ποῖα ὥρα, ποῖα ἡμέρα
Γλυκειὰς δὲ φέρνει ἐνθύμησες τοῦ γέρου μου πατέρα! ..

Ε

Ἐ αὐτὸ τὸ σκότος τὸ βαθύ, ἔς τὴν ἄγρια τρικυμία,
Ὅπου φουᾶ ἔς τὸ στήθος μου ἡ κρούα ἀπελπισία,
Ποῖα εἶν' ἐκείνη ἡ γλυκειὰ ἡ εὐσπλαγχνή ἀχτίδα
Ὅπου μοῦ φέρνει ἴσ τὴν καρδιά παρηγορία καὶ ἐλπίδα;
Ἄ! εἶσαι σὺ, ἀδράνια θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μου!
Ἐσὺ φωτίζεις τὴν καρδιά καὶ ὀδηγεῖς τὸ νοῦ μου.
Ἐσὺ ὑψώνεις ἔς τ' οὐρανὸν τ' ἀστερωμένα πλάτη
Μὲ τῆς ἐλπίδος τὰ φτερά τὸ δακρυσμένο μάτι!
Σῶπα καρδιά! ἐκεῖ ἦψήλα, ἔς τὸν ἀφθαρτον αἰθέρα
Μία μέρα θ' ἀνταμώσωμε τὸ γέρο μας πατέρα.
Ὅχι! ἡ γῆ δὲ δέχεται ὅλα, δὲν καταπίνει.
Κρύβει τὸν ἥλιο, μὰ ποτὲ, ποτὲ δὲν τόνε σβύνει.
Ἐ τὸν οὐρανὸν ἡ εὐωδιὰ κι' ἡ φλόγα ἀναβαίνει,
Μόνον ἡ στάκτη ἔδω ἔς τὴ γῆ καὶ ἡ σαπίλα μένει.

Ἐν Φαλτσίφ.

N. A. ΔΡΑΚΟΥΓΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ἐξηκοντούτης κυρία Ψ. εἶνε ἀπαρηγόρη-
τος διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς της.

Μία ἐκ τῶν φίλων της προσπαθεῖ νὰ τὴν
παρηγορήσῃ:

— Αἰ, δὲν σοῦ λέγω· μπορεῖς νὰ λυπᾶσαι,
μὰ ὄχι δὲ καὶ ἔτσι· ἡλικιωμένη γυναίκα ἦ-
τον...

— Ναί, μάλιστα, ἡλικιωμένη, ἀλλ' ὅσφ' ἔζουσε
τέλος πάντων, μποροῦσα νὰ λέγω: ἡ μητέρα
μου!... Καὶ ἔτσι κέρδιζα εἴκοσι χρόνια τοῦ-
λάχιστον!

ΔΙΜΟΧΟΡΟΣ *

Ἐν συναναστροφῇ.

Ὁ λόγος περὶ τοῦ ἐν Σύρῳ ἐμπόρου κ. Κ.,
καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

— Ἐχει πολλὰ παιδιὰ; ἐρωτᾷ τις τῶν πα-
ρισταμένων.

— Ἐγὼ δύο ἔξέρω.

— Καὶ δύο ποῦ ἔξέρω ἐγὼ, γίνονται τέσ-
σαρα, ὑπολαμβάνει παρεμβάειν ὁ Ἀγαθό-
πouλος.

* *

Ἐν τῷ πλημμελειοδεικίῳ.

Ὁ δικαστὴς πρὸς μάρτυρα:

— Εἶσαι μαραγκὸς, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα.

— Ἐργάζεσαι κοντὰ ἔς τὸ μέρος ὅπου ἔ-
γειν' ὁ καυγᾶς;

— Μάλιστα.

— Πόσφ μακρὰν ἐστέκεσο εἰς τὴν στιγμήν
τοῦ καυγᾶ;

— Δέκα μέτρα καὶ ἐβδομηντα πέντε πόν-
τους.

— Καὶ πῶς τὸ ἔξέρεις μὲ τόσην ἀκριβείαν;

— Τὸ μῆτρον ἔστερα. Μπορεῖ, εἶπα μὲ τὸ
νοῦ μου, νὰ βρεθῇ κανένας νὰ μ' ἀρωτήσῃ τέ-
τοια ἀνοησία ἔς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἀχαριστία βλάπτει ὅλους
τοὺς δυστυχεῖς.

Ἐάν τις σὲ ἐπαινῇ, γίνου σὺ κριτὴς σεαυτοῦ.

Ἡ τύχη φοβεῖται τὰς ἰσχυρὰς ψυχὰς· μό-
νον τὰς ἀνάνδρους κατασυντρίβει.

Ἡ δόξα εἶνε τὸ τελευταῖον πάθος, ὅπερ ἀ-
πεκδύεται ὁ σοφός.

Ἡ κρίσις ἐν τῷ ἀτόμῳ, εἶνε ὡς αἱ τροχιαὶ
τοῦ σιδηροδρόμου, δι' ὧν καθοδηγῆται ἀσφα-
λῶς ἡ ἀτμάμαξα εἰς τὸν πρὸς ἄν ὄρον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ τελευταία Ἀμαζών. Ἡ τελευταία Ἀμα-
ζών ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ἐν Βουένος Ἀϊρες τῆς
Ἀμερικῆς ἑκατοντούτης.

Ἐκαλεῖτο Κάρμεν Λεσδένκα καὶ διετέλεσεν
ἀξιωματικὸς τοῦ δευτέρου συντάγματος τοῦ
ἰππικοῦ, εἰς ὃ εἶχε καταταχθῆ εἰκοσαετής.

Κατὰ τὸ μακρὸν αὐτῆς στάδιον ἔλαβεν ἑπτὰ
συζύγους, ἀπέκτησε δὲ δεκαεξὶ υἱοὺς, ἀποθα-
νόντας πάντας—πατέρας καὶ τέκνα,—ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς τιμῆς, ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ συντάγ-
ματος τοῦ ἰππικοῦ.

Ἡ Κάρμεν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς πνο-
ῆς ἔφερε τὴν στολὴν ἀξιωματικοῦ τοῦ ἰππι-
κοῦ μετὰ πελωρίων ὑποδημάτων καὶ γιγαντι-
αίων πτερνιστήρων.

Ἐν Ἑλβετία ὑπάρχουσι χωρία τινά, ὧν οἱ
κάτοικοι φημίζονται διὰ τὴν εὐθυκρισίαν αὐ-
τῶν. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐπόμε-
νον χαρακτηριστικὸν τῆς ἰδιότητος ταύτης
τῶν Ἑλβετῶν ἐκείνων. Ὅδοιπὸρος συναντῆσας
χωρικὸν ἐρωτᾷ αὐτόν: —Ἐ, καλὲ μου ἀνθρω-